

EL 3 DE VUIT

E L S E T M A N A R I D E L P E N E D È S

Any X Núm. 498 / Preu: 110 ptes.

Divendres, 20 de desembre de 1991

VILAFRANCA / 29

Les figures de Joan Tuset plasmen la seva visió del '92 des de la impassibilitat davant l'avenir

El pintor arbocenc és l'autor de l'obra que reproduïm a la portada

MONTSE JUVÉ/Vilafranca

Entre les ombres, una figura s'esmuny per passar a l'altra banda del mirall, als dominis de la memòria. Al·legoria del temps que s'esvaeix, d'un nou any que toca a la seva fi, la personificació del 91 se situa a l'extrem dret del suport pictòric, on ja no hi ha lloc per l'esdeveniment com a les pàgines dels diaris. Nostàlgicament, el personatge s'entregira dirigint la seva mirada vers el marge esquerre, però precisament per això, el seu mirar no és enèrget, sinó endavant. Avant, perquè segons la nostra pauta de lectura, és en el marge esquerre on s'emplaça el començament d'una nova història, d'una notícia. Així, tot el que s'esdevindrà i tot allò que haurem de notariar roman darrera del rellotge que marca l'entrada del nou any, bo i esperant fer-se històrica, escriptura entre marges.

Entre la personificació de l'any 91 i el rellotge, entre un final i un origen, en el centre d'aquesta composició que Joan Tuset ha

realitzat per a la portada del nostre setmanari, s'obre un espai en el qual dos personatges brinden impàvids amb una figura desconeguda encara, que, jeient sobre la taula/món, oculta l'avenir de les coses en aquest proper any 92.

Latència mística i transcendent

La portada que, avui obre «El 3 de Vuit» és un oli sobre cartró, realitzat amb un empast prim, sense gruixos matèrics i amb acabats brillants, que Tuset aconsegueix incorporant fines capes de pigment dissolt en aigua. La línia circueix les figures i assenyalava els espais, delimitant-los, però és el subtil joc de traços i patines de color el que atorga més profunditat a l'espai i volum a les figures. L'obscura paleta que Tuset utilitzava uns anys enrera -durant la seva estada i exposicions al Canadà i als USA- s'ha anat il·luminant i fent més càlida. Això es pot observar a la

pintura de portada, on domina un cromatisme de tons càlids, mentre que les gammes obscures són restringides i les tonalitats blaves i violàcies es localitzen, quasi exclusivament, a la zona de fons. Aquí, l'espai que s'obre a manera d'horitzó, sembla existir sense que l'afecti la presència del temps, com si fos una regió ideal, una regió d'idees transcendents. De fet, es podria afirmar que en tota la seva obra hi ha la latència de quelcom místic i transcendent, tal vegada potser perquè en un moment donat Tuset se sentí influït pel budisme Zen i pels textos de Lanxa de Vastos.

Aquest jove arbocenc de 34 anys va descobrir el seu interès per l'art de molt jove, quan va començar a estudiar ceràmica al monestir de Montserrat -ofici que seguiria practicant durant el seu noviciat a Poblet- fins a introduir-se, posteriorment, en el món de la pintura a través de l'aquarel·la.

Tot i haver seguit un curs de pintura a l'Escola d'Arts i Oficis de Tarragona, Joan Tuset declara ser autodidacte, essent un dels seus reptes el fet de descobrir les possibilitats del llenguatge pictòric a través del treball i la investigació constants. Investigació que ell ha cenyit preferentment a la pintura a l'oli: «Pinto a l'oli perquè l'oli és una matèria viva».

La força de l'individu presoner dins del seu cos

D'altra banda, aquest artista considera que el més important de la pintura és el tema, mentre que els problemes de forma i de color s'han de subjugar a la idea: «Probablement, podria dir el mateix en blanc i negre. « Creu que una de les funcions de l'obra d'art és la de comunicar, i així declara que defuig sempre el

decorativisme vacu, perseguint, en canvi, «que l'espectador es preguntí què és el que passa en els meus quadres».

Gairebé tot el seu treball pictòric està circumscriu a la figura humana, buscant en ella, no l'anècdota, sinó la seva essencialitat. D'aquí, les sempiternes calvícies dels seus personatges ahistòrics i quasi assexuats («el cabell és un signe extern que assenyalava modes i èpoques, endemés de particularitzar l'individu», diu Tuset). Talment màscares on només es posen de manifest les faccions expressives, els seus rostres palesen una actitud de meditació, contemplant impassiblement la realitat que els envolta. Dementre que els cossos contorsionats d'aquestes figures baconianes semblen voler expressar «la força de l'individu que roman presoner dins del seu cos».

Aquest pintor arbocenc va descobrir el seu interès per l'art de molt jove, quan va començar a estudiar ceràmica al monestir de Montserrat. Però tot i anar seguint un curs de pintura a l'Escola d'Arts de Tarragona, es declara autodidacte.